

572
1960

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

ბავშვები

„ბავშვები“ თურქულენოვანი
დასახელებულია, რადგან
ეს ზედაპირულია, სწავლის
სამსახურის კატეგორიაში

№ 4

საბავშვო ჟურნალი „ბავშვები“ და
3-ი ტომის საბავშვო ჟურნალი
თარგმნის საბავშვო ჟურნალი

1960

ბავშვობის წლები

(ვ. ა. ლენინის დის მოკონებიდან)

ქალაქ სიმბირსკში რომ გადავედით საცხოვრებლად, პირველ წლებში ჩვენი ოჯახი სმირად იცვლიდა ბინას. ბოლოს მამამ მოსკოვის ქუჩაზე სის სახლი იყიდა, ახლა იქ ლენინის სახელობის მუზეუმი მოწყობილი. მთელი სახლი, ოთახები თუ ბუფეტი შემღებინდაკვანად ისე ადრეგენილი, როგორც ლენინის ბავშვობაში განსლდათ.

ჩვენი სახლი ერთსართულიანი იყო. სახლის ერთ თავში ვალოდიასა და უფროს მძას სამას ჰქონდათ ოთახები, მეორე თავში კი—მე და სამ უმცროს და-მძას. როცა იქ გადავედით, ვალოდია რვა

წლისა იქნებოდა, ისე რომ მთელი სუთი წელი, ვიდრე მესუთე კლასში გადავიდოდა, ვალოდიამ სამასთან ერთად გაატარა. ისიც შეეჩვია სამასავით სერიფულად მოჰკიდებოდა საქმეს; როცა სამა ბუნებისმეტყველებაში ცდებს ატარებდა, ვალოდია გვერდიდან არ სცილდებოდა, მუდამ ცდილობდა ის წიგნები წაეკითხა, რასაც სამა კითხულობდა, რჩევასაც უთუოდ მას კეთებოდა.

სახლის უკან ფართო, მწვანე ესო გვექონდა. ესოს ეკვროდა კარგა მოზრდილი ბალი, რომელიც უკვე მეორე ქუჩაზე—პოკროვსე გადაიოდა. ახლა ამ ბალის დიდი ნწილი განესლია. ბა-

...ტუუჰნი არიან
 ჰარტია და დიდი ლენინი,
 ჩვენს ისტორიას
 ორივე იგი ერთგვარად შეენის,
 ვიტუვით ლენინი—
 ჰარტია გვაქვს წარმოდგენილი,
 ვიტუვით ჰარტია—
 და გვგულისხმობთ
 ვლადიმერ ლენინს!

ნაწევები პოემიდან „ლენინი“
 თარგმანი ირაპლი აბაშიძისა

ნახატები ზ. თოთიბაძისა

8010

დის ჭიშკრიდან ზამთრობით სასრიალო-
 ზე, ხოლო საფუხულობით კი მდინარე
 სვიაგაზე კავდობდით საბანაოდ. ქირას
 ვინდობდით, რომ კერძო საბანაო დილა-
 საღამოს ორი საათით ჩვენთვის დაეთ-
 მოთ. მამა და ბიჭები ერთად მიდიო-
 დნენ, შემდეგ დედისა და გოგონების ჯე-
 რი დადგებოდა. მასსოფს, შუა გზაზე
 შეესვდებოდათ ხოლმე ერთმანეთს ზო-
 როვის ქუჩის წყნარ, მწვანით მოსილ
 ფერდობზე.

ბაღში სუხილი ბლომად გვედგა: ყაშ-
 ლი, ალუბალი, თან ნაირ-ნაირი კენკ-
 რის ბუჩქებიც გვექნდა და მშვენიერი
 კვავილნარიც გამლილიყო. დედას მა-

ლიან უუვარდა ბაღი და ის უვლიდა ვე-
 ლაფურს. ჩვენც ვშველოდით, რადგან დამ-
 ხმარე მხოლოდ საფუხულობით და შემოღ-
 კომობით მოჰყავდათ, როცა ბაღში მძი-
 მუ საშუშაობის დრო დგებოდა.

საფუხულის ზანაქება სიცხის შემდეგ
 საღამოობით ვედროებით, სარწვალებით,
 დოქებით თუ სხვა რამ წულის ჭურჭ-
 ლით უველანი ჭისა და ბაღის კვლებს
 შუა ვიყავით გაბმულნი და წუალს ვე-
 ზიდებოდათ. მასსოფს, რა კისრისტეხით
 ვარბოდა ხოლმე ვალოღია ცარიელი სარ-
 წვაგით ხელში.

კენკრა და ხილი მუდამ თავსაურელი
 გვექნდა, მაგრამ უთავბოლოდ როდი

გიახლებოდი; ამასაც თავისი წესი და რიგი ჰქონდა. ხილი რომ დაშლიყდებოდა, ნუბას დაგვრთავდნენ, რომ მხოლოდ ძირს ჩამოცვენილი ვაშლი გვეჭამა, კვარიკებდნენ, რომელ სესე მოკვეწევიტა სხადრეთ ვაშლი; ვიცოდით, რა ხილი დაკვეტოვებინა სამურაბედ თუ ზამთარში შესანასად.

ამიტომ იყო, რომ ხილს შემოდგომაზეც ბლომად გიახლებოდი და ზამთარშიც გამოუღვევი გვექონდა.

მასსოვს, როგორ აღგვაშფოთა ერთხელ ჩვენი სტუმარი გოგონას საქციელმა. მან თავი გამოიღო, აქოდა თასში

ვარო, გამოქანდა, შეხატა ხეს, ჩაბინა ვაშლი და ისევ სირბილით განაგრძო გზა. ჩვენ დიასაც გაკვიკვირდა მისი თავხედობა.

კენკრახეც ასევე წინასწარ გვეუბნებოდნენ, სად „გვებაღას“ და სად მოკვეტიფა ხენდრო, ყოლო თუ აღუბალი.

მასსოვს, ფანჩატურის ახლომს, სადაც ზაფხულში სადამოთბით ჩაის შევექცევოდით, წითლად დახუნძლული საში წერწეტა აღუბალი 20 ივლისამდე (მაშის სახელწოდების დღემდე) მუდამ ხელუხლებლად იღვა. ერთხელ ნაცნობები გვესტუმრნენ და ძალიან გაუკვირდით, რომ აღუბალი ასე ადვილი მოსაკრეფია, ასე ბლომად ასხია და ახლომს მანისც არავინ გაჭკარებიაო.

დემამ მით აუხსნა:

— ემაწვილებს ვთხოვე, რომ ამ სამხეს ოც ივლისამდე ხელი არ ახლომეთქი, და ამისრულეს. ხილი რომ ბადის სსვა კუთხემიც შექმლოთ მოკერიფათ!

ღედან ძალიან უგებრდა წესრიგი, თუმცა ხედმეტად არასოდეს შეკუსლუდივართ. ამან დიდი გავლენა იქონია ჩვენს აღსრლახე.

ვლადიმერ ილიანს-მემ ვერ კიდევ ბუემობაში შეისისხლხორცა დისცინჯლიან და მოქმირნეობა. ზირად ცხოვრებაში თვითონაც ამას მისდევდა და თავის ამსანაკებისგანაც ამასვე მოითხოვდა სახელმწიფო მშენებლობაში.

საბჭოთა კავშირის ხალხმა კარგად იცის, რომ ლენინმა შექმნა საბჭოეთის დიადი სახელმწიფო. ამიტომ უველაფერს, რაც კი ძვირფასი და საყვარელია ჩვენთვის, ხალხმა ლენინის სახელი უწოდა: ერთ-ერთ უდიდეს ქალაქს ლენინგრადი—ლენინის ქალაქი ჰქვია. ყოველ ქალაქში ლენინის სახელობის მთავარი პროსპექტი თუ მოედანი არსებობს. ბევრი ქარხანა-ფაბრიკა, სკოლა ლენინის სახელს ატარებს. ყველაზე საპატიო ორდენი—ლენინის ორდენია. ჩვენი ხელმძღვანელი პარტია—ლენინის პარტიაა. ჩვენი დროშა—ლენინის დროშაა.

აი, დააკვირდი სურათზე ამ ვეებერთელა საბჭოთა გემს. მას არ სჭირდება არც ქვანახშირი, არც ნავთობი თუ სხვა რამ საწვავი მასალა. მსოფლიოში ეს პირველი ატომური უინულმჭრელია, მძლავრად მიაპობს ოკეანის ტალღებს და მის ქიშხეც დიდი ასობით სწვრია «ლ ე ნ ი ნ».

ეს ზეგონებს მის გზას
სიყვარულით.
დავუბნო ხვეწ მხიბვლით,
სიყვარულით.

— მადლი, მადლი, რაღა მადლი —
სიყვარულით სიყვარულით
ესე დაუნის დაუნის
სიყვარულით.

ეს ზეგონებს მის გზას
სიყვარულით.
დავუბნო ხვეწ მხიბვლით,
სიყვარულით.

დავუბნო ხვეწ მხიბვლით
სიყვარულით.
დაუნის მხიბვლით.
დაუნის მხიბვლით.

ეს ზეგონებს მის გზას
სიყვარულით.
დავუბნო ხვეწ მხიბვლით,
სიყვარულით.

დაუნის მხიბვლით,
სიყვარულით მხიბვლით,
მხიბვლით სიყვარულით,
სიყვარულით დაუნის.

ოქტომბრული თვის სიმღერა

ფორტისო

მე-სოპრანო

მე-ტენორი

ბასი

სიმღერა

მე-სოპრანო

მე-ტენორი

ბასი

ლოქნიანი სხელოების სელონი

4. 20.1952

სტატი 1. კონსტანტინე

ვინა და ავთანოლა ზღუევი პირბის სკოლის ენა, უკანასკნელ საფეხურთან წესით შექვეყნეს და თითქმის ვინაზე და-წყობის წინაშე ტოლზე დიდი ასობით და-წყობი სიტყვები „განსივსეს, შენ ეფინის სანდობის სკოლაში სწავლობ“

აქთან პირბისმა ვინაზე, ვინაზე-რის ჰატარებმა და იმ დღეზე მისივენი თავანათი „განსივსეს“ ზედმედიველი პირბისი თანდა.

— ის ეს მიწოდება ზედ განივან-რითა,—უთხრა ჰატარებმა ზედმედიველია,— ის ახლამ ვინა, ვინა კი ვინაზე

იღის ძე ეფინის სანდობის პირბის მიწვევ სკოლაში სწავლობს, ვინავე უფროსი თავისი სკოლა, ჰატარეს სცემს ეფინის მისთვის და ვინავენი დიდი ზედავის დაბე-ბის 20 წლისათვის აღანიშნავად.

- ჩვენი მიწვევანდობით,— ზედმედიველი ექტომბრებმა და ეფინისათვის აღანიშნავად:
- შე ექმი ვინა და ეფინი...
- შე და ექვინამ— სიძულად!

კიდევ უფრო განივანდეს ექტომბრე-ვები, რავესაც თანდა ზედმედიველია ით-ნი პირბისთა თანდაში შეუდგანა, ვინავენი ფანჯრის გვერდით ახლამე დიდი ზედავის პირბისიველი გვიდა.

ვიღისამ ვინაზე ამ თანდაში ექტომბრე-ვები, იმითი თვანს ვერ ამორბენდეს თან-რისებზე სანდობისებზე ზედმედიველია, ვინ-ველი კეთხანა და სანდობისთა თავისი წარ-წყრა სქონდა.

ჰატარებმა ვინავე, რომ ეს თანდაში პირ-ბისებმა დიდი ზედავის დაბეგვის 20 წლის-

თანდა თავანათი სანდობისებთი უნდა მითონ.

შე ექმი ვინა და სიძულად,— აღანიშნავად ცრანსობისებზე ექტომბრე-ვები, იმითი მის-ვენი, რომ ამ სანდობისებთი გვერდით მათი სანდობით უნდა ვინავე.

იმ დღეს ვინავე მათი იმედიველი ჰატარებ-მა, რავესაც ვინავენი, პირბისიველი მისეგვის ვინაველი მიწვევითი დღევეს ექტომბრე-ვან მისივენი, ახალითაველი თანდაში და ეფინის წარწყრა, „ეს ექტომბრე-ვითა კეთ-ხანა“. და არ, მალე ამ კეთხანითა ვინავე მათი პირბისი სანდობისებთი: მანდაველი, მანდაველი, მანდაველი, კეთხანით კეთხან-ელი ვინაველი, სანდობისთა მითონი, შე-წყობისითი შენდობისებზე სანდობისთა, სან-დობისთა მანდაველი აქვინებელი სცენი, თუ დაკვირვებით ამ სანდობისთა მანდაველი, მან-დაველი, რომ კიდევ მათგანზე დიდი ეფინის ცნობისებთა და მიწვევითისთა სანდაველი ემ-ბოჯელებია აღმეტილი.

სულ ახლამ ექტომბრე-ვებმა მითონ-ელი აღნიშნული შედეგის, აღნიშნის თითვე-ლი ვინავე, ვინავენი, მანდაველი და წარწყრა ვინავენი მანდაველი იმანდა, რომ ამ სკოლის ექტომბრე-ვები ვინავე სწავლობა და მითონდაკვირვებით ვინავენი პირ-ბისთა რავესაც შესიძულად, სანდაველი ეფინის სანდობის მისიველივე.

ეს აღნიშნული ექტომბრე-ვებმა პირბისიველი მიწვევითი შენდობის და ვინაველი ვინავე თავისი თანდა.

მეტი კი პირბისიველი იმედიველი-და, თითქმის ზედავეს ჰატარებთ ვინავენი, მითონდა, თითქმის ვინავენი, თქვენ ვინავე ექტომბრე-ვები მათი!

3. ო. ღვინის სტუმრები
ბ. ულაიძისგან

კოვლე კობეზი, კოვლე შირები
და კოვლე დროში
კამრატყვეს ძაღი მუხის და კლუხის
ღვინის დროში.

ბ. ულაიძისგან

ო, ძიკონ გვიგინს ზტარესს
დიდი ღვინი სუღმბაი.
ვარდ-ვეფოღესი მუჟმეო
მისი ნიღდი სურაი.

ბ. ულაიძისგან

სიტყვი ბ. ულაიძისგან

ვლადიმერ ილიძე ღვინის უნდოდა, რომ ვინც
მუხობს, უკვლავ კარგად ვეზოყარ. ღვინი მუხობს სენსი-
სიყვის ძანსადა.
ამს, ჭრავ ღვინი ამისადა, არასიყვის დავიფი-
წები. წყნ ვლადიმის უკვლავური იმე კავადოთი, რა-
კარგ ღვინის კვირვდება. ახლავურად ვეწობი მუხობ-
სის, ცხოყრესის.

ბ. ულაიძისგან

ის უკვლავ არის გნებრზე, ვოლკანზე,
ვარკუხისკენ ვახტანგის სიყრესს,
ღვინი მისი... მუჟამ ზარტია
ღვინის დროში სიყვამბის მტყავლად.

ბ. ულაიძისგან

4. ო. ღვინის სტუმრები
ვარკიხისგან

ზარდ ზღვის ვულში ცოცხლობს,
მე კვიბუქს მისი მარად.
წყნს ჭკვანის სიყვამბეო
მან ზირვლბი წყვარია.

ბ. ულაიძისგან

სიხარული ფრთამსხმუღესს
სიყვარულს რა მუჟანაღესს,
მისი სისე დრომდ კვიბუქის
წყნ, ზტარია ღვინადესს.

ბ. ულაიძისგან

მივლილვის მენი მტყველ მირეფნი
და მენი დროში, სიყვამბის მუჟკველი,
წყნ სიყვამბის ხარ კამრატყვის,
მარად ცოცხალი, უკვლავო ღვინი!

ბ. ულაიძისგან

5. ო. ღვინის კახიანი
კახიანი

ამხანაგები

ქ. ლაპსაბიძე

ხატები ჯ. ლოლასი

ვახტანგი შევერემანია, თამაზი—ქერა. ისინი პირველ კლასში სწავლობენ, ძმაცაცობენ და ეჯიბრებიან კიდევ ერთმანეთს.

დღესაც, როგორც ყოველთვის, სკოლიდან ერთად ბრუნდებიან. თამაზი უკან მისდევს ამხანაგს, ცდილობს, მაგრამ ვერ ეწევა. ნატრობს: ნახევარი მტკაველი რომ მომემატებოდეს, ვახტანგის სიმალღე გავხდებო. ვახტანგი თავგამეტებით მიაღაჯებს, თან ცერად უთვალთვალებს და ფიქრობს: ხატვაშიაც ხუთიანს მივიღებ და თამაზისთანა ნიშნები მექნებაო.

მალაზიიდან გამოსული მამაკაცი შეჩერდა, პატარების ყოყოჩა სიარულზე ჩაეცინა, ქაღალდში გახვეული კოლოფი მარცხენაში გადაიტანა და დაწინაურებულ ვახტანგს ხუმრობით უბძიდა.

— მეგვიკავეები?—ჩანთა მოიმარჯვა ვახტანგმა, მაგრამ ძია გიგო რომ დაინახა, ხელები დაუშვა და გაწითლდა. თამაზმა კი უცნობს მოუბოლიშა:

— ვახტანგს მე ვეგონე!
— რაღა თქმა უნდა!—მიუგო ძია გიგომ. მეტე დისწულს კოლოფი გაუწოდა:
— გამომართვი, პიტნის კამფეტია, ვიცი, ძალიან გიყვარს!

ვახტანგმა გაიფიქრა, პიტნის კამფეტია აბა, როდის მიყვარდაო, მაგრამ კოლოფი მინც ჩამოართვა და შეთამამებულმა ბიძას უთხრა:

— ძია გიგო, ხვალ ჩემი დაბადების დღეა, გახსოვთ, ავტომანქანას რომ დამპირდით?

— მახსოვს, როგორ არ მახსოვს!—თქვა ძია გიგომ და წავიდა.
დამშვიდობებისას ვახტანგმა ერთხელ

კიდევ შეახსენა თამაზს, ჩემი ღღერობა არ დაგაიწყდეს, დედა ღღერებს ვაფრთხილეთო.

როგორც კი ვახტანგი თვალს მიეფარა, თამაზი მახლობელ მალაზიისაკენ გაიქცა...

სუსუმისათვის განკუთვნილი ფულით, რომელსაც მესამე ღღერა აგროვებს, ვერც მანქანა უყრიდა ვახტანგს და ვერც სათამაშო ველოსიპედი. ხელცარიელი კი როგორ მივიდეს?!

— დაბადების ღღერზე ვერ მოვალ! — წასჩურჩულა მან ამხანაგს. ვახტანგს თითქოს ყური აუწიესო, სახე აელანძა და ტრემლი მოერია.

— რატომ ვერ მოხვალ?

— დედა არ მიშვებს!

— მე მოვალ დედაშენთან, შევვებვეწები. ოღონდ მოდი და, იმ ღღერს ვარსკვლავი რომ მოგეწონა, იმას გაჩუქებ!

— არა, არა მცალია, ბევრი გაკვეთილი გვაქვს!

— მოვასწრებთ, ცოტა ხნით მიინც მოდი! იცი, ჩემს ძმას ბევრი ამხანაგები ჰყავს. შიბ მოჰყავს ხოლმე და ამბობს: იცნობდეთ, ეს ჩემი მეგობარიაო! შენც მოდი!

თამაზს ცხვირი საყელოში ჩაერგო და ღღერდა.

* * *

ღღერობაა! სარკმელთან თაიგულეგია, მაგიდაზე ტკბილი ნამცხვრები. ოთახებში პატარების ჟრიამული და მხიარულება. მხოლოდ ვახტანგია მოწყენილი. მალიმალ დერფანში გარბის და იმედგაცრუებული უკანვე ბრუნდება. ვერც საჩუქრებმა მიიზიდეს, მანქანაში „არ ჩამჯდარა“, თოფიც არ უსინჯია. პატარები მოიღალნენ. ვახტანგის დედამ ყველა სუფრასთან მიიპატიჟა. უცბად კარზე ფრთხილი კაკუნი გაისმა, თამაზი შემოვიდა. ვახტანგი სკამიდან წამოიჭრა და ამხანაგთან გაჩნდა:

— როგორ მიხარია, რომ მოხვედი!

თამაზმა ქაღალდში გახვეული კოლოფი გაღასცა:

— ეს პიტნის კამფეტია, ვიცი, ძალიან გიყვარს!

— გმადლობ, თამაზ, რომ იცოდებ, როგორ მიყვარს პიტნის კამფეტი!

მერე თამაზი მშობლებთან მიარბენინა, ძმას ნიშნის მოგებით გადახედა და თქვა:

— იცნობდეთ, ეს ჩემი მეგობარია!

მეგობრები სიხარულით შესტკეროდნენ ერთმანეთს; ერთი დარწმუნდა, რომ ნამდვილი მეგობარი ის არის, ვინც პირსა და ლხინში არ მიგატოვებს, გვერდით გეყოლებოდა. მეორე მიხვდა, რომ მეგობრობის დასამტკიცებლად სულაც არ ყოფილა საჭირო ძვირფასი საჩუქრის მიტანა.

ბუნჩო ზ ხვლიკი

ჩ. ინანიშვილი

ნახატი ჯ. ლოლაძის

ბუნჩო პატარა ფინიაა. დაბალი ფეხები და გრძელი ყურები აქვს, ისეთი გრძელი, რომ, როცა გარბის, ყურებს მიწაზე მიათრევს.

ერთხელ ეს ბუნჩო ვენახში წავიყვანე. ძალიან გაიხარა. ბაღახეებში დახტოდა, კადიებსა და პეპლებს დასდევდა და ყფდა და ყფდა...

უცებ ერთი მწვანე ხვლიკი დაინახა. ის ხვლიკი მყუდროში გამოსულიყო და მზეზე თბებოდა. ბუნჩოს არ მოეწონა, დაუყეფა. ხვლიკმა თვალეები დაუპარპა-ლა და გაიქცა. ძალიან გამოუდგა. ხვლიკმა იფიქრა—დამეწევაო, კომშის ხეზე შეხტა და სულ მალდა აცოცდა.

ბუნჩო ქვემოდან უყეფდა, ხვლიკი შემინებულად იყურებოდა. მერე ბუნჩომაც ახლახნა დაიწყო. ხვლიკმა კიდევ უფრო მალდა აიწია, წვრილ ტოტზე გავიდა და უკან მოიხედა.

ბუნჩოც მიჰყვა, მიჰყვა და იმ წვრილ ტოტს გადააწვა. ტოტმა ქანაობა დაიწყო.

ხვლიკმა იფიქრა, ჩემი საქმე ცუდად არისო, და გადმოხტა, ძირხვენიის ფოთოლს რბილად დაეცა, ერთი გადაკოტრიადღა და ბაღახეებში მიიმაღა.

ბუნჩომ შეჰყეფა:

შენზე ნაკლები რითა ვარო.—და ისიც გადმოხტა.

გადმოხტა და ისეთი ბრაგვანი მოილო ძირს, რომ ძღვისლა წამოდგა კოჭლობით, წკავწკავით:

— ავ, ავ, ავ!..

ხვლიკი უკვე ცხრა მთას იქით იყო.

ლელა

ბ. ჯაფარიძე

ერთ ღლეს კლასში ამხანაგი
გაგებურა ლელას:
„ხვალ სკოლიდან რიცხავენო
პაწაწინებს ყველას.“

დაიჯერა ჩვენმა ლელამ
გაგებურება ტოლის,
რა იღონოს? ენანება
დატოვება სკოლის.

მასწავლებლის გამოცდილ თვალს
რამე გამოჩნდება?
ჯგუფში ყველას და ყველაფერს
ხედავს, რაც კი ხდება.

- ლელა! რატომ მოიწყინე,
ან რად დგახარ ფეხზე?
- იმიტომ რომ...
- მითხარ, რატომ?
- პატარა ვარ სხვებზე!

მინდა დიდი რომ გამოეჩნდე,—
იკრემლება ლელა,—
— ხვალ სკოლიდან რიცხავენო
პაწაწინებს ყველას.

— გაგებურა ალბათ ვინმე,
ჩემო ცუგრუმელა,
მშვიდად იყავ, მაგისათვის
ვინ გაგრიცხავს, ლელა!—

სკოლიდან შინ წაატუნებულა
მზიარული ლელა,
მერცხალივით აჭიკჭიკდა,
აბა დელი-დელა!

ყაყაჩოს მხალი

ნ. ბაზრაშვილი

შაბათობაზე მოსული მოსწავლეები ყანებს გასამარგლად შეხედდნენ. ნელიც მათ მოჰყვა. წვერწათილი ჯოხს ღრმად ურჭობდა ხარველი ბალახს და ძირიანად ავდებდა. უცბად გოგონამ თვალი მოჰკრა პაწია ბალახს. იმას ჯოხი არ სჭირდებოდა, ხელითაც ადვილად მოგლიჯა. დააკვირდა, სადღაც ენახა და ვერ გაიხსენა, რა ერქვა.

— ლალი, ეს რა ბალახია? — კითხა უყაროს დას.

— ყაყაჩოა. ვერა სცნობ? ჯერ ნორჩია. მალე კოკორს გამოიტანს და გაიშლება.

ნელი გლეჯდა ხარველი ბალახებს, გადაყრილ ყაყაჩოებს კი ცალკე აგროვებდა. მუშობა რომ დამთავრდა, მოგროვილი ყაყაჩოები წინაფარში გამოკრა და ამხანაგებისაკენ გაეშურა. ლალიმ შორიდანვე შეასწრო თვალი ბოხჩით მომავალ ნელის და წინ შეეგება.

— რა მოგაქვს?

— ყაყაჩო მოვაგროვე!

— მეჩერ რად გინდა? ძროხა მაგას არა სჭამს და ღორი.

— იცი, რა გემრიელი მხალია, ვახშამი დავამზადო!

— მე არასოდეს გამოგია ასეთი რამე, ნეტავ საიდან მოიგონე! ახლავე გადაყარე! — აუკრა ხელი კალთაზე ლალიმ.

— შენ თუ არ გაგვიგია, მე გამოგია. არ გახსოვს: ერთხელ ბებიამ რომ მოხარშა ყაყაჩოს მხალი, ხომ მაღიანად შემეტყულოდი, — მიაძახა ნელიმ.

გოგონები ადრე მივიდნენ შინ. ლალი მწვობლებთან გაიქცა, ნელი კი ყაყაჩოს დარჩევას შეუდგა. დარჩეული მხალი გარეცხა და ქვაბით ნავთქურაზე შედგა. მშობლებიც მოვიდნენ, სუფრა გაშალეს და სავახშმოდ შემოუსხდნენ მაგიდას. ნელიმ მათ შენელებული ყაყაჩოს მხალი მიართვა.

— იჟ, იჟ, რა გემრიელია! — შოიწონეს ნელის დამზადებული ვახშამი.

— გემრიელია, გემრიელია! — იძახდა ლალი და თავის თევზზე ყაყაჩოს მხალს იმატებდა და იმატებდა.

აქეთო ჩობოჩია

ახალ ბურთს რომ უვიდინან,
წამსვე კარში ისურის დათო
და ბიჭუნებს ვადანძახებს:
აჰა, ბურთი ვის ცინდათო.

დედა წინ რომ დაუჯაგებს
მარწევს თუ ხენდროს, წითელს, ახალს,
ვევლას როდი გაათავებს,
თავის დანაც შეუნახავს,
აი, დათო როგორია,
მუნწი ბიჭი რომ კკონიათ!

არუბარა

ნუნუ, კმარა, გვეუოვა,
აღუბლების არჩევა,
კარგი თუ ჩვენ შევტამეთ,
დედას რაღა დარჩება?!

ნახატი ბ. რაინიშვილისა

8010

ა. იაქოშვილი

ნახატები პ. შინაშვილისა

ბელორუსული ზღაპარი

ბაბუა ტუეში სანადიროდ წაეიდა. იარა, იარა, მთელი ტუე შემოიარა, ჩიტიც კი ვერ დაიჭირა. დაიღალა საცოდავი ბაბუა და გამობრუნდა შინ დღონებული, ეს რა ნაესი დღე გამოთენდაო.

დაინახა ბებიამ ხელცარიელი და გაკანასდა:

— უი, შე უშო შენა! ნეტავ ტუეილად არ დაწანწალებდე, ქალამსს მაინც არ სცვეთდე.

ეწეინა ბაბუას მისი სავეედური:

— ნუ ჯაფრობ, დედაკაცო! მცადა, რა ნადირი დავიჭირო და მოკვებრო!

კიდევ წაეიდა ბაბუა ტუეში. იარა, იარა, მთელი ტუე შემოიარა, ძლივძლივობით ერთი ზატარა ჭრელი ქათამი დაიჭირა.

უსარია ბებოს, ცას ეწევა სინარულით. ქათამი კი კაკანებს:

— კაკაკა! საკენცი დამიფარეო! წუალი დამიდეთ!

ბებიამ წუალი დაუსხა, საკენციც ბლომად დაუყარა. დედალმა ჩინჩახვი

ღანსათიანად ამოივსო, ფრთები შეიფურ-
თხა, ჩაჟდა საბუღარში და კვერცხი და-
დო.

ამ დროს ბუსრის ქვეშ, სოროდან
თავში გამოძვრა. მიიხედა-მოიხედა, ის-
კუნა, მოიქნია კუდი, წამოჭრა კვერცხს,
კვერცხი გადმოგორდა და ტრახ! გატყდა.

ამის დანახვასე დედაბერი აუვირდა,
აკივლდა და იქვე კული შეუღონდა.
თავში დგროვანში გაჯარდა. ბაბუამ თოფს
დახვლო სული და კამოუდგა:

— სად მიხვალ, სადაო!

უცაბედად ბაბუამ წლურბლს ფეხი
წამოსდო, გაიშლანროთა და ბაც! მისი
თოფიც გაჯარდა.

სოფლის დედაკაცები წუალზე მიდი-
ოდნენ. თოფის ხმაზე ასტყხეს უვირი-
ლი, შეეპრეს დიდი და ჰატარა, აავენეს
ბაბუა, მთაბრუნეს ბებია.

ამ უვირილსა და წიოკობაში შემინე-
ბულმა ქათამმა ბუსართან საბუღარი მო-
ნახა და მეორე კვერცხი დადო. დადო,
მაგრამ რა დადო! ვეებერთყლა, მრგვა-
ლი, თეთრი, მაგარი, თვალით არ-
ნახული.

უსარიბა ბებიას, უსარიბა ბაბუს: რა
ერბო-კვერცხი ექნებათ სადილად! მესობ-
ლებიც აღარ გაუშვეს. ბებიამ ტაფა შე-
მოდგა, შესწვა ერბო-კვერცხი და სუფ-
რას მოუღვინეს. სუფრას სიმღერა მოჭ-
ვვა, სიმღერას—ცეკვა-თამაში. ჩაბუქნეს
და ჩაბუქნეს!

აჰა, ესეც ზღანარი,
რაც იქ მოსდა, აქ არი!

თარგმანი თამარ წულუკიძისა

6 133/115

ჩიტო შოშია

ლ. შაბაძე

მოფრინდი, ჩიტო შოშია!
 გვეუ ამენი სიშორე,
 მე სულ მახსოვდი და შენთვის
 კიდევ ვიზრუნე, ვიშრომე, —
 ბუდე ავიგე პატარა,
 აქვე ჩემს სახლთან, სულ ახლახ,
 რომ მშვიდად გაიზაფხულა
 და ხედი ვერვინ ვერ გახლახ.

შეიფრთხიადე თამამად,
 შენ ყველა ბავშვი გეღობა,
 აი, საყენკიც ვიგულე,
 გზაზე ხომ მოგშვივებობდა.

ნახატი ი. არღვიანი

ყდაზე: ვ. ი. ლენინი (ბავშვობაში).

ნახატი შ. თოთიბაძისა

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი, სარედაქციო კოლეგია: ა. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი,
 მ. ყაყვალა შრეგლიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ნ. უნაჭყოშვილი,
 შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი) ბავშვების ოცდაშვიდამეტა წელი. ფანი 2 მან.

ტექ. რედაქტორი ი. არღვიანი რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ

—ნაქაღული— ჟურნალის მისამართი: თბილისი, ჭავჭავაძის ქვ. 1, ფი. ბაჯ. 3-37-38. ცხელს. შუკ. № 177, სტამბის შუკ. № 249.
 გადმოცემა 25000

ბავშვთა ჟურნალი დასაბამებლად 11/III 1960 წ. თბილისი დაგეგმილია დიდი-ოცდაერთი ბავშვის დასარჩევად
 Д. И. А. —женский детский журнал ЦК ЛКСМ Грузии и Республиканского совета организации юных пионеров им. Н. И. Лелики
 № 4, апрель 1960 г. Тбилиси. Прост. Печатью 91.